

[Kristen Amby.]

om hvis almindelige styreform vi nok ved noget, men hvis hensigter og styrke vi i hvert fald ikke kender i enkeltheder. Vi har imidlertid fra de senere år erfaring for, hvad en sådan styrke politisk har kunnet bruges til, ikke just til udløsning af krig, men til ad mange veje at skabe ændringer i naboernes forhold, ændringer, som helt forandrer det politiske magtbillede.

Tror det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre), at Vesten på sin side, med styrker i Frankrig, i Holland og i Belgien, kunne spille det spil? Det vil simpelthen være ugørligt, det kan ikke lade sig gøre. Derfor hænger spørgsmålet om et afrustet Tyskland, frit og uafhængigt og neutraliseret efter den højtærede udenrigsministers og også efter min mening — og jeg tror også, det burde være det ærede medlems mening — sammen med, om man gennem de forhandlinger, som jeg er enig i bør påbegyndes, kan få konstateret, om der også fra Ruslands side nu er nogen vilje til en almindelig afspænding i gerning, ikke blot i ord. Det første, man burde gøre, var at få en ende på Koreakrigen, det næste at give Østrig en fredstraktat og det tredje for alvor at gå i gang med nedrustningen. I så fald kunne tanken om et afrustet Tyskland realiseres. At realisere den i dette øjeblik, ville kun betyde en langt større fare for udløsning af den krig, vi frygter, end den spænding, hvori vi i dag må leve.

Jeg har endnu en bemærkning til det ærede medlem. Det ærede medlem sagde, at han var imod magtbalancepolitikken, men jeg går alligevel ud fra, at det, det ærede medlem mener, er, at han er imod en politik, hvorefter balancen fastholdes ved, at kravene om militære magtmidler på begge sider skrues længere og længere op, for jeg kan ikke tænke mig, at det ærede medlem kan være imod, at der er en vis magtbalance i verden. Derfor bør man selvfølgelig, hvilket også er Danmarks politik, som det er FN's politik, tilstræbe en nedrustning, og helst en nedrustning til en sådan grænse — det er jo det, der er stillet forslag om —, at ingen nationale styrker kan bruges til offensive formål. Man har lov til at sige, at i det nedrustningsforslag, som blev stillet af de vestlige magter, og gennem resultatet af den nedrustningskommission, der nu sidder, er der givet det mest konstruktive forslag til en virkelig fredeligørelse af verden, fordi der blev stillet forslag, ikke om nedrustning med procenter, men om nedrustning af alle nationale styrker til en sådan grænse, at ingen af dem kunne bruges til offensive formål. Tillige blev der stillet forslag om forbud

mod atomvåben og andre masseødelæggende våben. Jeg gentager derfor, at den politik, det ærede medlem gør sig til talsmand for, og hvis egentlige hensigt jeg er enig i at det ville være lykkeligt at få virkeliggjort, vil det være uforvarligt at springe ind i isoleret, medmindre man får konstateret, om der mellem stormagterne, også fra øst, er en vilje til virkelig fredeligørelse af verden, d. v. s. at få nedrustningen påbegyndt og få den krig, der nu raser — for det gør den, der er jo ikke engang våbenstilstand —, afsluttet og få andre, let løselige udestående spørgsmål løst. Så får man at se, om der er vilje til stede.

Vi lever i en verden, hvor vi må have tålmodighed. Jeg er helt enig med det ærede medlem fru Bodil Koch, som i dag på så indtrængende måde talte om pligten for os — ja, det er en pligt, der påhviler alle, der har med storpolitik at gøre — til at vise den yderste tålmodighed og i og for sig indstille os på, at prestigen spiller ingen rolle; det er realiteterne, der spiller en rolle.

Når jeg nærer frygt for at gå den vej, det ærede medlem nu anviser, såvidt jeg forstår, er det, fordi jeg frygter for at bringe freden i en større fare end den, den er i nu. Det er ikke af halsstarrighed eller af kærlighed til store rustningsbyrder — den er der ingen af os, der har —, men jeg tror, den mest realistiske og til syvende og sidst også den sikreste vej til freden er den, som jeg her har skitseret og gjort mig til talsmand for.

(Kort bemærkning).

Jørgen Jørgensen (Lejre): Jeg synes, vi nu er ved noget centralt i denne debat. Vi er enige om at ønske en fremagtsforhandling om Tysklands forhold, håbende på et resultat, der skulle føre til et samlet Tyskland, et frit, suverænt Tyskland, altså med godkendelse af de fire besættelsesmagter, Sovjetunionen indbefattet. Deroverfor er det, jeg siger: Er det ikke urealistisk at forestille sig, at denne forhandling kan føre til det resultat, vi ønsker, og samtidig tænke sig muligheden af et oprustet Tyskland, tilsluttet en af de store magtgrupper? Er det dog ikke mere realistisk at tænke sig, hvis denne forhandling skal give noget resultat, at det vil blive en forudsætning, at Tyskland ikke tilslutter sig nogen af magtgrupperne? Hvilke andre muligheder har det ærede medlem hr. Kristen Amby at pege på for Tysklands vedkommende, end at det bliver et neutralt område, et afrustet Tyskland? Det ærede medlem og